तस्य वारो ऽद्य संप्राप्तस्तत्र गन्तुं विपत्तये ।
तदभावे मया कार्यं प्रातरग्निप्रवेशनं ॥ २०२ ॥
तज्जीवन्ती स्वकस्तेन तुभ्यं गुणवते गृहं ।
ददामि सर्वं येन स्यां न पुनर्दुष्कुभागिनी ॥ २०३ ॥
एवमुक्तवतीं धीरस्तामवादीद्विदूषकः ।
यद्येवमम्ब तर्हि त्वं मा स्म विक्लवतां कृथाः ॥ २०४ ॥
अहं तत्राद्य गच्छामि जीवन्नेकसुतस्तव ।
किमेनं घातयामीति कृपा ते मयि मा च भूत् ॥ २०५ ॥
सिद्धियोगाद्धि नास्त्येव भयं तत्र गतस्य मे ।
एवं विदूषकेणोक्ता ब्राह्मणी सा जगाद तं ॥ २०६ ॥
तर्हि पुण्यैर्ममायातः को ऽपि देवो भवानिह ।
तत्प्राणान्देहि नः पुत्र कुशलं च तवात्मनि ॥ २०७ ॥
एवं तया सो ऽनुज्ञातः सायं राजसुतागृहं ।
सेनापतिनियुक्तेन किंकरेण समं ययौ ॥ २०८ ॥
तत्रापश्यद्रूपसुतां तां यौवनमदोद्धतां ।
लतामनुच्चतस्फीतपुष्पभारानतामिव ॥ २०९ ॥
ततो निशायां शयने राजपुत्र्या तयाश्रिते ।
ध्यातोपनतमाग्नेयं बिभ्रत्खड्गं करेण सः ॥ २१० ॥
वासवेश्मनि तत्रासीज्जाग्रन्नेव विदूषकः ।
पश्यामि तावत्को वेत्ति नरानत्रेति चिन्तयन् ॥ २११ ॥
प्रसुप्ते च जने क्षिप्रादपावृतकपाटकं ।
स द्वारदेशादायान्तं घोरं राक्षसमैक्षत ॥ २१२ ॥
स च द्वारि स्थितस्तत्र राक्षसो वासकान्तरे ।
भुक्तं नरशताकाण्डयमदण्डं न्यवेशयत् ॥ २१३ ॥